

Kitab Daniel - Saratus Dua Puluh Tilu

Muka Harti Profétis Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Ayat opat puluh tina Daniel sabelas mangrupikeun salah sahiji ayat anu pangjerona dina Firman Allah, sakumaha ogé Daniel dalapan ayat opat welas. Ayat opat puluh dilambangkeun ku Walungan Hiddekel, sarta Walungan Ulai ngalambangkeun Daniel dalapan ayat opat welas.

Ayat opat puluh dimimitian ku kecap-kecap, “jeung dina waktu ahir,” ku kituna sacara husus netelakeun yén mimiti ayat éta téh nyaéta taun 1798. Lima puluh hiji kecap dina éta ayat dibuka segelna dina taun 1989, waktu éta dipikawanoh minangka nu nandakeun ragragna Uni Soviét dina mangsa éta. Lima puluh hiji kecap dina éta ayat ngawakilan boh waktu ahir dina taun 1798, lajeng hiji deui waktu ahir dina taun 1989. Alfa jeung Omega nempatkeun tandatangan-Na dina éta ayat pikeun sakumna anu daék ningali jeung ngadangu. Waktu ahir pikeun gerakan boh malaikat kahiji boh malaikat katilu diwakilan dina éta hiji ayat.

Ayat di handap nangtukeun iraha kapausan, anu digambarkeun minangka raja kalér, nalukkeun Amérika Sarikat, anu digambarkeun minangka tanah anu mulya, dina hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat. Ku sabab kitu, sanajan kecap-kecap dina ayat opat puluh nangtukeun waktos ahir dina taun 1798, minangka awalna, jeung waktos ahir dina taun 1989, minangka tungtungna, kanyataanna nyaéta yén sajarah nubuat anu digambarkeun dina ayat opat puluh henteu réngsé nepi ka ayat opat puluh hiji, nalika raja kalér nalukkeun tanah anu mulya. Ieu hartina yén sajarah ti runtuhna Uni Soviét dina taun 1989, nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang dina ayat opat puluh hiji, ngagambarkeun sajarah Amérika Sarikat ti Présidén Ronald Reagan nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang. Sajarah éta ngawengku 11 Séptémber 2001 jeung saterusna nepi ka jam lini gedé dina Wahyu pasal sabelas.

Nalika éta ayat mimiti dibuka meteraina, timbul hiji bantahan ngalawan bebeneran yén “pamadegan Pippenger, yén éta ayat ngagambarkeun sajarah ti taun 1798 nepi ka hukum Minggu, mangrupa pamadegan anu pikaseurieun, sabab ayat-ayat dina Alkitab henteu kungsi ngagambarkeun mangsa sajarah anu panjang kitu.” Kami can kungsi mikirkeun ngeunaan konsép naha aya wates pikeun hiji rentang waktu anu bisa ditempatkeun dina hiji ayat, tapi kami geuwat emut yén Wahyu pasal tilu welas, ayat sabelas, ngidentifikasi sajarah anu sarua pisan, sarta ngalakukeun éta dina hiji ayat. Sajarah sato galak bumi dimimitian dina taun 1798, sarta ucapan sato galak bumi sapertos naga téh kajurung dina hukum Minggu anu bakal geura datang.

“Jeung nalika Kakapaan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa ngeureunkeun panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngagorowokkeun sora naga, sarta neraskeun pagawean anu sarua kejemna jeung ngahujatna. Ieu kakawasaan, anu pangahirna anu baris merangan gareja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu tandukna siga domba.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Lamun hiji jalma peryogi jadi téknis, ayat opat puluh nyakup sajarah taun 1798, nepi ka ayat opat puluh hiji, sarta dina ayat opat puluh hiji hukum Minggu diidentifikasi, ku kituna, béda jeung hiji ayat tunggal dina Wahyu pasal tilu welas, ayat opat puluh sabenerna rada leuwih pondok sabab hukum Minggu aya dina ayat saterusna, sedengkeun dina Wahyu pasal tilu welas, ti 1798 nepi ka hukum Minggu aya dina hiji ayat. Sadérék White ngawartoskeun ka urang yén “garis nubuat anu sarua” anu aya dina kitab Daniel téh diteruskeun dina kitab Wahyu, sarta Wahyu pasal tilu welas, ayat sabelas, kalayan gampang langsung ngalangkungan luhureun ayat opat puluh, lamun anjeun milih nerapkeun prinsip line upon line.

Nalika anjeun enya-nya nerapkeun prinsip garis kana garis, anjeun manggihan yén gambaran dina ayat kaopat puluh ngeunaan sato bumi dina Wahyu tilu welas (Amérika Sarikat), anu dina ayat kaopat puluh digambarkeun ku “karéta perang, kapal-kapal, jeung pasukan berkuda,” robah tina sato anu siga anak domba kalayan dua tanduk dina taun 1798 jadi sato anu nyarita kawas naga dina hukum Minggu anu geura datang, sarta ogé yén sato anu siga anak domba téh miboga dua tanduk.

Ayat ka opat puluh ogé ngagambarkeun tujuh puluh taun lambang nalika sundal Tirus dipopohokeun, sabab tujuh puluh taun lambang téh sarua jeung poé-poé hiji raja, jeung raja téh hiji karajaan. Dumasar kana ayat ka opat puluh, jeung runtuyan Wahyu pasal tilu welas, karajaan dina nubuat Alkitab anu maréntah salila tujuh puluh taun lambang dina Yesaya pasal dua puluh tilu téh nyaéta sato galak bumi, anu ngabogaan dua tanduk kakawasaan. Sato galak bumi téh mimiti miboga dua tanduk kakawasaan anu ngalambangkeun Republicanism jeung Protestantism, tapi nalika sajarah ayat ka opat puluh ngadeukeutan kana pangujudanana dina ayat ka opat puluh hiji, dua kakawasaan nubuatna tuluy diidentifikasi minangka “kapal-kapal” (kakawasaan ékonomi), jeung “karéta perang jeung pasukan nu nunggang kuda” (kakuatan militér).

Salila tujuh puluh taun lambang dina Yesaya pasal dua puluh tilu, palacur Tirus, anu dina ayat opat puluh nyaéta raja kalér, dilalaworakeun. Tapi saterusna, dina ahir tujuh puluh taun lambang éta, manehna bakal deuih migawe cabul jeung raja-raja bumi, sakumaha anu kajadian dina sajarah nu ngarah kana rubuhna Uni Soviét, nalika sakabéh ahli sajarah mastikeun yén Présidén Reagan ngawangun pakaitna rusiah jeung antikristus tina nubuat Kitab Suci pikeun tujuan ngaruntuhkeun Uni Soviét. Dina mangsa nu ngarah ka taun 1989, Reagan geus mimiti hubungan rusiah anu haram jeung manusa dosa, ku kituna para pamaén musik Nebukadnesar mimiti ngalatih lagu anu keur mimiti ditembangkeun ku palacur anu kungsi dipopohokeun éta. Palayanan sadunya Yohanes Paulus II anu teu aya tandinganana, dina sajarah éta pisan, mangrupa awal tina “lagu jeung tari” anu nyababkeun “sakuliah dunya” “heran nuturkeun sato galak”.

Ayat opat puluh ogé ngawakilan sajarah Adventisme Laodikea, anu mimiti dina taun 1798 salaku Sardis; tuluy jalma-jalma anu aya di Sardis narima cahaya anu geus dibuka segelna, sarta saterusna gerakan Filadelfia kaluar ti Sardis. Nalika gerakan Filadelfia nampik cahaya taun 1856, maranéhna tuluy ngalih ti hiji gerakan jadi garéja Laodikea dina taun 1863. Ku kituna garéja éta geus ditangtukeun pikeun dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti dina ayat opat puluh hiji, nyaéta undang-undang Minggu anu baris geura datang. Ayat opat puluh ngawakilan lain ngan ukur sajarah Amérika Sarikat, tapi ogé sajarah Adventisme Laodikea.

Adventisme Laodikea dipaparin cahya ilahi tina Firman Allah minangka titik panglambatan jeung kakuatanana, sarta pamaréntahan Amérika Sarikat dipaparin cahya ilahi tina Konstitusi Amérika Sarikat minangka titik panglambatan jeung kakuatanana. Duanana mimiti sacara nu buat minangka tanduk dina taun 1798, sarta dina ahir tujuh puluh taun simbolis éta, tanduk Républikan anu murtad jeung tanduk Protestan anu murtad bakal ngahiji jadi hiji tanduk sarta bakal nyarita kawas naga.

Dua tanduk dina ayat kaopat puluh téh nyaéta pamaréntahan jeung gereja pilihan, anu ngalambangkeun dua garis ramalan anu ngajalankeun babarengan, sabab maranéhna digambarkeun minangka dua tanduk dina hiji sato galak. Ka mana waé sato galak éta indit, dua tandukna ogé milu indit, sarta éta kajadian dina sajarah ramalan anu sarua. Tanduk Protestantisme miboga sipat ramalan anu dua rupa, dilambangkeun ku Laodicea jeung Philadelphia. Tanduk Republicanism ogé miboga sipat ramalan anu dua rupa, dilambangkeun ku partéy pulitik Republican jeung Democratic. Nu kadua tina unggal sipat dua rupa tina éta tanduk, mucunghul pangpandeurina sarta mucunghul leuwih luhur, nurutkeun Daniel pasal dalapan.

Tuluy kuring neutep ka luhur, sarta ningali; jeung, behold, aya hiji domba jalu nangtung di hareupeun walungan, anu boga dua tanduk; sarta dua tanduk éta jangkung; tapi anu sahiji leuwih jangkung ti anu séjén, jeung anu leuwih jangkung éta tumuwuh pangahirna. Daniel 8:3.

Ciri-ciri duaan tina unggal tanduk digambarkeun dina garis Kristus ku golongan Saduki jeung Parisi, anu dina tanduk Républikan sarua jeung liberalisme (pro-perbudakan, démokrasi, woke-isme jeung globalisme), sarta konservatisme (anti-perbudakan, républik Konstitusional, tradisional, MAGA). Ciri-ciri duaan tina tanduk Protestan sarua jeung Filadelfia jeung Laodikia. Henteu aya kasaluyuan anu sampurna antara pembagian dua tanduk kana lambang duaan, sabab boh liberalisme progresif boh MAGA-isme konservatif henteu aya anu kaluar dina pihak anu bener dina perkara hukum Minggu, sabab golongan Parisi jeung Saduki ngahiji babarengan di salib; tapi dina hukum Minggu anu baris geura datang, anu ditipologikeun ku salib, Laodikia dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti, sarta tanduk Filadelfia tuluy diangkat minangka panji. Sanajan kitu, sipat duaan tina duanana tanduk diwakilan ku pasualan téologis antara golongan Parisi jeung Saduki, jeung utusan ka bangsa-bangsa sanés (Paulus), dina sajarah Kristus, baheulana kungsi jadi hiji Parisi tina para Parisi.

Métodologi hujan ahir, sabab mangrupa garis demi garis, ngahasilkeun cahaya anu ageng dina ayat opat puluh nalika éta dilarapkeun. Wahyu pasal dua nepi ka dalapan welas, sadayana sajajar jeung ayat opat puluh. Kasaksian Yesaya pasal dua puluh tilu ngeunaan palacur Tirus sajajar jeung éta ayat. Tangtu waé, aya sababaraha petikan séjén anu kudu ditumpangkeun kana ayat opat puluh, tapi meureun larapna anu pangpentingna tina garis demi garis kana ayat opat puluh téh nyaéta ayat opat puluh éta sorangan.

Dina ayat opat puluh, waktu ahir dina taun 1798 jeung waktu ahir dina taun 1989, duanana ditepikeun. Ieu nungtun saurang murid nu buat supaya nempatkeun waktu ahir taun 1798 di luhureun waktu ahir taun 1989. Lamun éta dilakukeun, sajarah ayat opat puluh ngahasilkeun dua garis anu masing-masing dimimitian dina taun 1798, sarta neraskeun nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang dina ayat opat puluh hiji. Garis anu dimimitian dina taun 1798 ngaidéntifikasi

pesen internal umat Allah dina poé-poé panungtungan, sedengkeun garis anu dimimitian dina taun 1989 ngaidéntifikasi pesen éksternal umat Allah dina poé-poé panungtungan salila sajarah anu sarua pisan. Ku kituna, ayat opat puluh ngandung dina dirina sorangan perlambangan anu diwakilan ku hubungan nubuat internal jeung éksternal anu sarua tina tujuh garéja jeung tujuh meterai dina kitab Wahyu. Jeung fénoména nubuat ieu diwakilan dina hiji ayat, anu diwangun ku lima puluh hiji kecap!

Kaum Millerite ngakuan pesen internal-éksternal tina tujuh jamaah jeung tujuh segel, tapi maranéhna ogé ngakuan yén tujuh tarompet ogé ngawakilan garis katilu tina bebeneran anu mangrupa hiji unsur tina sajarah anu diwakilan ku tujuh jamaah jeung tujuh segel. Tarompet-tarompet éta téh, sakumaha anu ditegeskeun ku Miller, “hukuman-hukuman husus” anu ditimpakeun ka Roma. Kaum Millerite ngartos yén hukuman-hukuman Allah anu diwakilan ku tujuh tarompet téh aya patalina jeung sajarah tujuh jamaah sarta sajarah paralel tina tujuh segel.

Ayat opat puluh ngawengku sajarah 11 Séptémber 2001, sarta dina ayat opat puluh éta garis nubuat tina tujuh tarompét ku kituna ogé disaluyukeun. Malaikat kahiji sumping dina taun 1798, pikeun ngumumkeun dibukana pangadilan dina taun 1844. Pangadilan éta kabagi jadi pangadilan panalungtikan jeung pangadilan éksékutif. Sajarah ayat opat puluh nyaéta sajarah pangadilan panalungtikan, sarta sajarah ayat opat puluh hiji saterusna nepi ka Mikhail nangtung sarta tujuh bala panungtungan dicurahkeun nyaéta sajarah pangadilan éksékutif.

Panghukuman eksekutif dimimitian nalika Amérika Serikat nyarita siga naga.

“Tanduk-tandukna anu kawas anak domba jeung sora naga tina éta lambang nuduhkeun aya pasalia anu kacida nyolokna antara pangakuan jeung prak-prakan bangsa anu ku dinya dilambangkeun. ‘Nyarios’-na éta bangsa téh nyaéta kalakuan para panguasa législatif jeung yudisialna. Ku kalakuan anu saperti kitu éta bangsa bakal ngabohongkeun prinsip-prinsip liberal jeung damai anu geus diucapkeunana minangka dasar kawijakanana. Ramalan yén éta bangsa bakal nyarita ‘kawas naga’ jeung ngalaksanakeun ‘sagala kakawasaan sato galak anu kahiji’ kalayan écés ngaramalkeun mekarkeunana sumanget kateu-toléranan jeung panganiayaan anu kungsi dipintonkeun ku bangsa-bangsa anu dilambangkeun ku naga jeung sato galak anu kawas macan tutul. Jeung pernyataan yén sato galak anu miboga dua tanduk téh ‘ngajadikeun bumi jeung sakumna nu maratuh di dinya nyembah ka sato galak anu kahiji’ nuduhkeun yén kakawasaan bangsa ieu bakal dipaké pikeun maksa palaksanaan hiji prak observansi anu baris jadi hiji kalakuan panghormatan ka kapausan.” The Great Controversy, 443.

Nalika Amérika Sarikat “nyarita,” sarta ngalaksanakeun hukum Minggu anu geura datang, “sora kadua” dina Wahyu pasal dalapan welas “nyarita,” ku nyauran lalaki jeung awéwé kaluar ti Babul.

Tuluy kuring ngadéngé sora séjén ti sawarga, pokna, Kaluarlah ti manéhna, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah katarima kana balahi-balahina. Sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, sarta Allah geus émut kana kajahatan-kajahatanana. Bales ka manéhna sakumaha manéhna geus ngabales ka maranéh, sarta gandakeun ka manéhna dua kali lipet nurutkeun kalakuan-kalakuanana; dina cangkir anu

geus dieusian ku manéhna, eusikeun ka manéhna dua kali lipet. Wahyu 18:4–6.

Dina ayat ka opat puluh hiji, nalika Amérika Sarikat nyarita, jalma-jalma anu masih aya dina lingkungan tilu-rupa Babul modéren dipanggero kaluar nalika “sora kadua” dina Wahyu pasal dalapan welas nyarita. Maranéhna anu harita dipanggero kaluar dilambangkeun dina ayat ka opat puluh hiji minangka “Édom, Moab, jeung para pamingpin urang Amon.” Dina éta ayat, maranéhna anu dilambangkeun dina simbol tilu-rupa Babul modéren luput tina panangan raja ti kalér (kapapaan). Kecap Ibrani pikeun “luput” hartina luput ku lantaran kalicin, sarta harti anu napel dina éta kecap nyaéta yén kaluputan éta kahontal tina hiji hal anu saméméh éta geus nahan jalma-jalma anu luput téa dina pangawulaan.

Anjeunna ogé bakal asup ka tanah anu mulya, jeung loba nagara bakal ditumbangkeun; tapi ieu bakal luput tina panangana, nya éta Edom, jeung Moab, jeung para pamingpin urang Amon. Anjeunna ogé bakal ngulurkeun leungeunna kana nagara-nagara; jeung tanah Mesir moal bisa luput. Daniel 11:41, 42.

Dina ayat opat puluh dua, kapausan (raja ti kalér) ngéléhkeun halangan géografisna anu katilu nalika anjeunna nyekel Mesir, anu mangrupa lambang Perserikatan Bangsa-Bangsa, sakumaha dipitandakeun ku ulang taun Herodes, nalika anjeunna tunduk kana tari tipu daya Salome (Amérika Sarikat), putri Herodias (kapausan). Ieu nandakeun iraha Perserikatan Bangsa-Bangsa (“sapuluh raja” dina Wahyu tujuh belas), sapuk pikeun masrahkeun karajaan maranéhna ka sato galak salila sajam. Eta hiji jam téh nyaéta jam tina “gempa anu gedé” dina Wahyu sabelas, jeung “jam” nalika palacur Babul dihakiman. Dina ayat opat puluh dua, Mesir (Perserikatan Bangsa-Bangsa), “moal luput.”

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “lolos” dina ayat opat puluh dua béda jeung kecap Ibrani dina ayat opat puluh hiji. Dina ayat opat puluh dua, kecap “lolos” hartina “teu manggihan pangluputan”, ari ayat opat puluh hiji nujul kana waktu jalma-jalma saméméh hukum Minggu nu enggal datang geus gandéng leungeun jeung kapausan, tuluy lolos saolah-olah ku licinna. Saméméh jam krisis hukum Minggu, jalma-jalma dina paguyuban Babul modéren geus narima pamanggih satanis yén poé Minggu téh poé ibadah Allah. Nalika tanda sato galak ditegakeun, jalma bisa waé narimana ku alesan naon baé, atawa saéstuna percaya yén éta téh enya kitu. Percaya kana éta hartina narima tanda éta dina tarang, sedengkeun ngan saukur narima éta hartina narima tanda éta dina leungeun.

Maranéhanana anu luput tina panangan kapapaan dina mangsa hukum Minggu, nolak pamanggih satanis yén poé ibadah Allah téh poé panonpoé, pas dina waktu Amérika Sarikat jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa ngahijikeun leungeun jeung sundal Roma, kakawasaan papal, raja ti kalér.

“Kaum Protestan di Amérika Serikat bakal pangpayunna ngalegaan leungeunna nyabrang jurang pikeun ngagenggem leungeun Spiritualisme; maranéhna bakal nyorang ngaliwatan geger jurang pikeun silihcekel leungeun jeung kakawasaan Roma; sarta dina pangaruh ieu pasatuan tilu rupa, nagara ieu bakal nuturkeun léngkah-léngkah Roma dina ngalalaworakeun hak-hak nurani.” The Great Controversy, 588.

Penting pikeun nyéépkeun waktu guna netelakeun struktur genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas nalika urang neraskeun tinimbangan urang ngeunaan ayat opat puluh. Raja ti kalér, nyaéta Roma Modéren, nalukkeun tilu halangan géografis sangkan diteguhkeun dina tahta bumi. Roma kahir nalukkeun tilu halangan géografis, kitu deui Roma kapausan; ku kituna Roma Modéren nalukkeun raja ti kidul (baheulana Uni Soviét) dina ayat opat puluh, tuluy nalukkeun nagri anu mulya (Amérika Sarikat) dina ayat opat puluh hiji, sarta saterusna Mesir (Perserikatan Bangsa-Bangsa) dina ayat opat puluh dua jeung opat puluh tilu.

Tapi sakumaha nu dicirian ku cutatan Sister White saméméhna, Amérika Sarikat dina waktu anu sarua ngahijikeun leungeun jeung kapapaan sarta Perserikatan Bangsa-Bangsa. Kasatuan tilu rupa antara naga, sato galak, jeung nabi palsu kalaksanakeun dina hukum Minggu anu geura datang, sanajan Daniel pasal sabelas ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh tilu nangtukeun panaklukan anu lumangsung babarengan éta sacara runtuyan. Runtuyan anu digambarkeun téh ngawakilan alur kajadian, tapi éta kabéh kalaksanakeun dina hukum Minggu anu geura datang.

Dina waktos éta “sora kadua” tina Wahyu dalapan welas “ngucap,” pas di tempat Amérika Sarikat “ngucap.” Allah ngucap di tempat jeung dina waktos Iblis ngucap. Dina ayat opat puluh opat, béja ti wetan jeung ti kalér ngaganggu raja ti kalér, sarta pambantaian getih kapausan anu pamungkas dimimitian. Ayat opat puluh opat, sarupa jeung ayat opat puluh dua jeung opat puluh tilu, dimimitian dina ayat opat puluh hiji, nalika malaikat anu kawasa dina Wahyu dalapan welas ngamimitian panggerona supaya domba-Na anu séjén kaluar ti Babulon.

Pesen anu dipidangkeun ku Mantenna nyaéta pesen anu nangtukeun Islam tina cilaka katilu minangka pakakas panghukuman-Na, sarta hukuman ka palacuran Babul. Islam dilambangkeun minangka “warta ti wetan”, sedengkeun kapausan (raja kalér palsu) nyaéta “warta ti kalér”. Daniel sabelas ayat opat puluh nangtukeun pangadilan panalungtikan, sarta ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh lima nangtukeun pangadilan palaksanaan.

Urang baris neraskeun pangtimbangan urang ngeunaan ayat ka opat puluh tina Daniel sabelas dina artikel salajengna.

“Dina hiji mangsa, nalika aya di Kota New York, dina wengi kuring disaur supaya nengetan gedong-gedong anu ngadeg, tingkat demi tingkat, nu naék ka langit. Gedong-gedong ieu dijamin tahan seuneu, sarta didirikeun pikeun ngamulyakeun nu bogana jeung nu ngawangunna. Beuki luhur, beuki luhur deui gedong-gedong ieu naék, sarta dina éta dipaké bahan anu pangmahalna. Maranéhna anu jadi nu boga gedong-gedong ieu henteu nanya ka dirina sorangan: ‘Kumaha carana urang tiasa ngamulyakeun Allah kalayan sahadé-hadéna?’ Gusti henteu aya dina pikiran maranéhna.”

“Kuring mikir: ‘Aduh, muga-muga maranéhna anu kitu ngainvestasikeun harta bandana téh bisa ningali lampahna sakumaha Allah ningali éta! Maranéhna keur numpuk gedong-gedong anu megah, tapi sakitu bodo dina paningal Panguasa jagat raya sagala rarancang jeung rekayasa. Maranéhna henteu nalungtik kalawan sakabéh kakuatan hate jeung pikiran kumaha carana maranéhna bisa ngamulyakeun Allah. Maranéhna geus leungit tina paningal kana ieu, nyaéta kawajiban anu pangmimitina pikeun manusa.’”

“Sabada wangunan-wangunan anu luhung ieu diadegkeun, nu bogana marulang bingah ku kasombongan nu pinuh ku ambisi, sabab maranéhna boga artos pikeun dipaké nyugemakeun diri sorangan jeung ngabalukarkeun tatanggana sirik. Seueur tina artos anu ku maranéhna dipelak ku cara kitu téh dicangking tina pameresan, tina neken nu miskin kalayan bengis. Maranéhna poho yén di sawarga unggal urusan dagang dicatet; unggal pasatujuan anu teu adil, unggal lampah tipu daya, kacatet di dinya. Bakal datang waktuna nalika dina tipu daya jeung kasombonganana manusa bakal nepi ka hiji wates anu moal diidinan ku Gusti pikeun diliwatan, sarta maranéhna bakal nyaho yén aya watesna kana kasabaran Yéhuwa.”

“Pamandangan anu salajengna ngaliwat di hareupeun kuring nya éta hiji kaayaan geumpeur ku seuneu. Jalma-jalma nenjo kana gedong-gedong jangkung anu disangka tahan seuneu tuluy nyebut: ‘Éta saéstuna aman sampurna.’ Tapi gedong-gedong éta béak dilalap siga dijieun tina tereh. Mobil-mobil pemadam seuneu teu sanggup nanaon pikeun nahan karuksakan éta. Para patugas pemadam seuneu henteu mampuh ngajalankeun pakakas-pakakasna.”

“Kuring meunang parentah yén nalika waktuna Gusti geus sumping, upama teu aya robahan anu kajadian dina hate manusa anu sombong jeung pinuh ku ambisi, jalma-jalma bakal manggihan yén panangan anu kungsi kuat pikeun nyalametkeun bakal kuat ogé pikeun ngancurkeun. Teu aya kakawasaan dunya anu sanggup nahan panangan Allah. Teu aya bahan naon baé anu bisa dipaké dina ngadegkeun gedong-gedong anu bakal ngajaga eta tina karuksakan nalika waktos anu geus ditangtukeun ku Allah geus sumping pikeun ngirimkeun pangbales ka manusa lantaran maranéhna teu maliré kana hukum-Na sarta lantaran ambisi maranéhna anu egois.

“Teu loba, malah di antara para pendidik jeung negarawan, anu ngartos kana sabab-sabab anu ngadasaran kaayaan masarakat kiwari. Jalma-jalma anu nyekel kendali pamaréntahan henteu sanggup ngaréngsikeun masalah karuksakan moral, kamiskinan, kapapaan, jeung kajahatan anu beuki nambahan. Maranéhna berjuang kalayan sia-sia pikeun nempatkeun urusan usaha dina dasar anu leuwih aman. Upama manusa leuwih merhatikeun ajaran Firman Allah, maranéhna bakal manggihan jalan kaluar pikeun rupa-rupa pasualan anu ngabingungkeun maranéhna.”

Kitab Suci ngajelaskeun kaayaan dunya pas saméméh datangna Kristus anu kadua kalina. Ngeunaan jalma-jalma anu ku jalan ngarampog jeung meres keur ngumpulkeun kabeungharan anu gedé, kieu aya katuliskeun: “Aranjeun geus numpuk harta pikeun poé-poé panungtungan. Tingal, upah para pagawe anu geus ngarit di kebon-kebon maraneh, anu ku maraneh dipangnyepeng ku tipu daya, ngajerit; jeung jeritna jalma-jalma anu geus ngarit téh geus asup kana ceuli Gusti Sabaot. Aranjeun geus hirup dina kasenangan di bumi, jeung geus ngalampahkeun hawa nafsu; aranjeun geus ngagemukkeun hate sorangan, saperti dina poé meuncit. Aranjeun geus ngahukum jeung machan jalma anu bener; sarta manéhna henteu ngalawan ka aranjeun.” Yakobus 5:3–6.

“Tapi saha anu maca pangéling-pangéling anu dipaparinkeun ku tanda-tanda jaman anu gancang kacumponan? Pangaruh naon anu karasa ku jalma-jalma dunya? Parobahan naon anu katingali dina sikep maranéhna? Teu leuwih ti batan anu katingali dina sikep para pangeusi dunya jaman Nuh. Kacanduan ku urusan dunya jeung kasenangan, jalma-jalma saméméh caah

‘teu nyaho nepi ka caah datang, tuluy ngabasmi maranéhna kabéh.’ Mateus 24:39. Maranéhna geus narima pangéling-pangéling anu dikirim ti sawarga, tapi maranéhna nampik ngadéngékeunana. Jeung ayeuna, dunya, anu saréréa pisan teu maliré kana sora pangéling Allah, keur ngagebret maju ka karuksakan langgeng.”

“Dunya keur digelarkeun ku sumanget perang. Nubuat dina pasal ka sabelas kitab Daniel geus ampir ngahontal kasampurnaan minuhanana. Moal lila deui, kajadian-kajadian kasusah anu geus diomongkeun dina nubuat-nubuat bakal tumiba.”

Kasaksian-ka Garéja, jilid SALAPAN, kaca SAWELAS.